

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Plzeň, Škroupova 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 7. 2006, č. j. 30 Ca 64/2005 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Okresního soudu Plzeň – město se žalobce domáhal, aby soud 1) vyslovil, že žaloba je důvodná, 2) uložil žalovanému povinnost vydat správní rozhodnutí, v němž se bude zabývat požadavky obsaženými ve vyjádření žalobce ze dne 26. 7. 2004, 3) vyslovil, že ustanovení § 36 zákona č. 50/1976 Sb. je v rozporu s Ústavou, 4) uložil žalovanému povinnost vždy informovat žalobce o všech jednáních a řízeních týkajících se stavebních činností v těsném okolí bydliště žalobce způsobem účinným tak, aby se žalobce všech těchto jednání mohl zúčastnit a bránit se, 5) uložil žalovanému povinnost zdržet se jakýchkoli stavebních a devastačních činností, zejména kácení stromů v okolí bydliště žalobce, a 6) uložil, aby náklady řízení byl povinen zaplatit žalobci přímo advokát žalovaného.

Usnesením ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. 13 Nc 357/2005, Okresní soud Plzeň – město rozhodl tak, že vyslovuje svoji věcnou nepřislušnost k projednání a rozhodnutí věci a že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Krajskému soudu v Plzni jako soudu věcně příslušnému.

Krajský soud v Plzni rozhodl shora označeným - kasační stížností napadeným rozsudkem, že žaloba se zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost.

Spis předložil Nejvyššímu správnímu soudu s předkládací zprávou, že kasační stížnost je podána opožděně. Nejvyšší správní soud se s tímto vyhodnocením nedodržení lhůty podání ztotožňuje.

Ze spisu Krajského soudu v Plzni vyplývá, že napadený rozsudek tohoto soudu, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání kasační stížnosti do dvou týdnů ode dne jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni, byl uložen na poště dne 21. 7. 2006 z důvodu, že adresát nebyl zastížen. Stěžovatel rozsudek – jak vyplývá ze záznamu na doručence, který je stvrzen stěžovatelovým podpisem – převzal dne 7. 8. 2006.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. pak stanoví, že lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. v návaznosti na § 46 odst. 1 a 3 a § 50b a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která se doručuje do vlastních rukou, zastížen v místě, které označil, uloží se písemnost na poště a adresát se o tom vyrozumí s tím, že si má písemnost vyzvednout. Nevyzvedne-li si písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; vychází se tedy z tzv. fikce doručení. Poslední den uvedené desetidenní lhůty počítané od uložení zásilky nastal v dané věci dne 31. 7. 2006 a tento den se považuje za den doručení písemnosti adresátovi. Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), bylo v projednávané věci pondělí 31. 7. 2006 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo potom pondělí 14. 8. 2006. Tento den se totiž svým označením – pondělí – shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohlo být podání (kasační stížnost) odesláno s účinky zachování lhůty.

Podle otisku prezenčního razítka Krajského soudu v Plzni a záznamu na kasační stížnosti byla kasační stížnost u tohoto soudu podána osobně až dne 15. 8. 2006. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila v pondělí 14. 8. 2006. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že fikce doručení neboli tzv. náhradní doručení je institutem, který – jsou-li k tomu dány zákonné předpoklady – zcela nahrazuje doručení skutečné. Proto s ním zákon také spojuje totožné následky: v případě stěžovatele tak v den následující po uplynutí posledního dne desetidenní úložní lhůty začala běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, že se stěžovatel o obsahu doručované písemnosti nedozvěděl. Náhradní doručení je neúčinné pouze tehdy, pokud účastník soudu prokáže, že se v místě doručování nezdržoval v den, kdy nebyl zastížen, a v 10 dnech následujících; žádný takový důkaz však stěžovatel soudu nepředložil a nic takového ani netvrdí. Podle údajů v kasační stížnosti stále bydlí na adrese totožné s tou, na niž mu rozsudek byl doručován.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu